

COHERÈNCIA

Si la salut teatral (cultural) del nostre País ens permetera operacions de rescat del nostre patrimoni dramàtic al grup *La Caràtula* d'Elx caldria encomanar-li el muntatge d'algun sermó o col·loqui barrocs; és a dir: d'un text en la frontera entre la narrativitat i la teatralitat. L'experiència acumulada als darrers anys en el camp de la dramatització, des de la perspectiva del narrador, de rondalles o relats n'és la millor garantia. Per això mateix, pense, era gairebé inevitable que s'interessara pel *Coloquio de los perros* cervantí. Un text que revisa, des d'una perspectiva irònica i crítica, els ressorts dialògics de la narrativa.

Com és natural, la teatralització d'un text narratiu (i més si té la qualitat d'aquest) és un exercici difícil per les seleccions dels materials que cal fer i per l'orientació que cal donar al resultat de l'adaptació. L'opció de Pepe Marín, m'apresse a dir-ho, ha estat intel·ligent, i hàbil. Com el títol de l'espectacle apunta (*Berganza*) ha desmarcat el col·loqui estricte del seu context —el relat dels humans que narren el col·loqui dels gossos— per *humanitzar* aquests, cosa que permet que els actors oscil·len, segons calga, entre un paper més humà o més animalitzat. Menys satisfactori em sembla, però, el protagonisme concedit a l'anècdota de la bruixeria: tancar l'obra amb ella em sembla excessiu, encara que siga per resoldre el final, que perdia força en haver suprimit els interlocutors humans.

La direcció, del mateix Pepe Marín, sap traure bon partit a aquestes oscil·lacions dels personatges, i els actors, J. Manuel Garzón i Tomás Romero (ben recolzats per Emilio Bragado i Ana Esclapez) saben resoldre les múltiples dificultats que un muntatge d'aquestes característiques presenta sempre. Un muntatge interessant que ens desvetla, un cop més, la solidesa i la coherència del grup i l'alt nivell de coneixements teatrals de Pepe Marín.